

La vera història d'en Federico o els perills del reciclatge

Un relat de: [eumolp](#)

L'escriptor de diumenges a la tarda volia escriure un conte on hi sortís un esquelet, però tenia dubtes. No sabia si fer que l'esquelet fos el protagonista o donar-li un paper secundari, tangencial. D'altra banda, la seva experiència amb els esquelets era més aviat limitada i, per acabar-ho d'adobar, no en tenia cap a mà per passar-hi consulta. Això l'entrebancava, però tenia un punt de tossuderia que l'empenyia a no deixar-ho córrer.

Amb aquestes i algunes altres va sortir a passejar pel seu barri. El seu barri feia festes, era agost i tocava. El fet li comportava unes certes molèsties, això no ho podia evitar, i no era la menor un subtil tuf de pixum que surava en l'aire del matí, tribut inexcusable a la tensió a què les abundants libacions sotmetien les bufetes dels visitants peripatètics. Era així i no calia donar-hi més voltes.

La botiga de tatuatges feia cantonada. Passava sovint per davant, però se la mirava poc. Fos per la dèria mortuòria o per qualsevol altra circumstància fortuïta, de cua d'ull va descobrir que en un racó de l'aparador hi feia estada un senyor esquelet que entretenia les hores mortes entomant pols. La seva presència era congruent amb l'aire un pèl tenebrós i deixat del local.

Una breu negociació i una quantitat certament desorbitada esquitxada bitllo-bitllo van determinar el canvi de domicili del munt d'ossos. La qüestió del transport, descartat el laboriós procés de desmuntatge i reconstrucció subsegüent, es va resoldre amb una passejada insòlita i trontolladissa. Per sort, el trajecte era breu i l'arquitectura sòlida: en Federico (el bateig es va imposar amb absoluta naturalitat en un moment de repòs dictat per un semàfor impertinent) va prendre possessió de la seva nova llar a les dotze en punt, feliç coincidència que va subratllar el rellotge del menjador amb una cadència que va semblar més solemne.

La casa ja era un pèl enfardegada i per donar-li acollida va caldre desplaçar un peanya amb un gerro de Manises amb flors seques. Interrogada la buidor de les òrbites, va semblar que ho aprovaven. Com que, a més, en Federico no abandonava el seu franc somriure, l'encert no podia ser posat en dubte.

Amb l'esquelet a casa, l'escriptor de diumenges a la tarda no tenia cap dubte que podria resoldre a pler el seu repte literari. Però els dies subsegüents ho van desmentir. Assegut al cap de taula amb un full impol·lut, la ploma a la mà i en Federico a l'angle oposat, el diàleg no s'encetava. Les muses feien la becaina i el mutisme de l'ossada era obstinat. Les paraules no fluïen i el rellotge ho subratllava amb batallades sarcàstiques.

El tu a tu es va allargar ben bé quinze dies. El full seguia en blanc i l'escriptor es migrava, ja dubtava de la seva capacitat per ocupar –fins ara no n'havia tingut cap dubte– un lloc destacat a l'Olimp dels contistes. Potser per això va començar a covar un odi irracional per aquell sant baró que, dret al seu racó, s'obstinava a desmentir la rendibilitat de la inversió feta en un moment d'exaltació.

Decidit a desfer-se'n, va intentar recol·locar-lo a la cofurna dels tatuadors, però va descobrir no sense una certa sorpresa que el negoci havia passat a millor vida i el local es llogava. Aleshores va optar per desarticlar l'esquelet i entaforar en Federico a una bossa per llançar-lo al contenidor. Bon ciutadà com era, va triar el de la brossa orgànica i un divendres a quarts d'onze va dipositar-hi l'embalum, l'autoestima literària i la confiança en la humanitat.

Va ser el diumenge al pic de les vuit que els Mossos van trucar a la seva porta. Va començar aleshores un laboriós procés per demostrar la seva innocència, al llarg del qual, i per aquest ordre, el van ajudar l'absurditat de la història, prolixes explicacions un punt hilarants sobre l'origen dels ossos del difunt i el fet que localitzessin el tatuador a la Bordeta consumint un nou període d'impagament del lloguer, fet que sens dubte l'orientava cap a nous horitzons itinerants.

Les lletres, sens dubte, hi van sortir guanyant. L'escriptor de diumenges a la tarda va abandonar les seves dèries i, en justa contrapartida, va desenvolupar una passió pels sudokus que el tenen entretingut i lluny d'aventures que no per inversemblants deixen de ser autèntiques.

En donem testimoni fefaent.